

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

Το μακρύ της ζωής μου ρεμπέτικο

Συνεχίζεται το δεύτερο μέρος του θεατρικού μου έργου «Το μακρύ της ζωής μου ρεμπέτικο» Καλή ανάγνωση...

Κούλα

Σωστά... εξ άλλου ποιός θα πίστευε
και μια καμπαρετζού;
Λένε ότι οι Σμυρνιές είμαστε παστρικές... έτσι
μας φωνάζουν...
και να σου πώ και κάτι..
σε μένα πάει γάντι αυτό, αγόρι μου
και Σμυρνιά και πουτάνα
από τα Βουρλά...
Θεός σχωρέστη τη μάνα μου
Πρόσφυγιά και γω, εσύ αγόρι
Από που σαι;

Ανέστος

Από τη Σμύρνη και γώ..

Κούλα

Πατριωτάκι και σύ δηλαδή;

Ανέστος

(Φανερά ενοχλημένος γιατί του διακόπτει με την πολυλογία της τη δική του πρωινή ηρεμία)
Ναι...

Κοίτα τώρα πρέπει να πηγαίνω, έχουμε πρόβες με τα παιδιά για κάτι καινούρια τραγούδια

Κούλα

Ξέρεις κάτι Ανέστο, είναι τώρα δέκα μέρες παραπάνω ίσως, που δεν έχω πάει στη δουλειά
Και με βρήκε χτές η Σούλα
η Τσακπινογαργαλιάρη
Και μουπε ότι τ αφεντικό μου
ο Μπτσάρας ο Γκαβός
θα με σκοτώσει που εξαφανίστηκα
Είναι και η πελατεία μου βλέπεις
Το βράδυ θα λείψω,
Πρέπει να βγώ στο μείντανι
Εχω στεγνώσει κι από φράγκα
Και το φιασιδί θέλει κρήμα..

Ανέστος

Τι είπες;.....
Ακου να δεις Κούλα
Κόψε τις μαλακίες
Από τη στιγμή που κυκλοφοράς μαζί μου
Και πλάγιασες σε τούτο δώ το κρεβάτι
Το πεζοδρόμιο ΤΕΛΟΣ!!!

Κούλα

Ούτε και γώ θέλω να ξαναπάω εκεί
Αλλά δε τον ξέρεις καλά το Μπτσάρα
Θα μας κάνει κακό!

Ανέστος

Είπα και ελάλψα
Λοιπόν καλημέρα και τα λέμε το βράδυ στο μαγαζί
(Φεύγει από τη σκηνή ο Ανέστος και μένει η Κούλα μόνη, προχωράει μπροστά και απευθύνεται στο κοινό)

Κούλα

Ε ναι λοιπόν, είμαι η Κούλα η Σκουλαρικού...
Κυριακή Κονταξή, είναι τ αλήθινο μου όνομα
και είμαι από τα Βουρλά
Κοπέλλα ήμουνα όταν έγινε η καταστροφή
το 1922
Εχασα την οικογένεια μου και μπούκαρα
σε ένα καράβι

Με έβγαλε στη Χίο μόνη κι ορφανή
Με μάζεψε στο λιμάνι μια γριά φιασιδωμένη
Σούχω σπίτι και δουλειά μου είπε
Αρκεί νάσαι καλή μαζί μου και τους πελάτες στο
μαγαζί μου

Βρώμικος καφενές του λιμανιού
Κάθε φάρα και λογιής ναυτικοί μπαινόβγαιναν
κάθε μέρα

Χνώτα που βρώμαγαν κρασί φτηνό
Παντου οινοπνευμα και θολά λάγνα βλέμματα
Το πανδοχείο και ο καφενές της Κυρά Ρήνας
Πανδοχείο λέγανε το πουταναριό τότε
Εκεί και η Μαίρη από τη Σαλονίκη
Και κάνα δυό άλλες κοπέλλες Σμυρνιές
Και δύο τρεις από το Κορδελιό
Εκεί και γώ
Η Κούλα

Το καινούργιο κρέας
Ο πρώτος που θάδινε πολλά στο παζάρι
Θάταν και ο τυχερός
Παρθένας πράμα ... αντε και σύ καπετάνιε μου
Να της κάνεις σεφτέ
Ο γέρος έσερνε τα πόδια του μεθυσμένος
«Σκάσε και μιλήσεις μωρή!» .. έφαγες ψωμί δω
μέσα

Και έχεις κι ένα κρεβάτι να κοιμηθείς
Αν δε σ αρέσει βγές στο δρόμο, έξω κεί μαζί με
τους γλάρους στο λιμάνι
Θα ψοφήσεις απ' το κρύο
Και ποιός σουπε μωρή η παρθενιά είναι για πά-
ντα; Εεε;

Για δές πόσα λεφτά έδωσε ο γέρος....
(μικρή παύση)
Σερνόταν πάνω στο κορμί μου
Εκλεισα τα μάτια κι έκλαια με λυγμούς
Μούγκριζε σα γουρούνι
Με κτύπησε
Οταν τέλειωσε τη κινωδία του
Με έσπρωξε κι έπεσα από το κρεβάτι
«Φύγε από δώ, μεταχειρισμένη είσαι τώρα, παλιο-
τσουλί...»

Και τράβα πες στην αφεντικίνα σου νάρθει
ν αλλάξει τα σεντόνια
Εδώ θα κοιμηθώ απόψε
Εσύ πήγαινε όπου στο διάολο θέλεις»
Μάζεψα τα κομμάτια της ζωής μου
Αφήνοντας το περίσσεμα της νιότης μου..
σ εκείνο το κήνος..
(μικρή παύση)

Και μετά πέρασαν μήνες ίσως και χρόνια
Τι σημασία έχει; Τι άλλαξε από τότε;
Τι αλλάζει κάθε μέρα;
Και έπειτα στον Πειραιά..
Μεγάλο λιμάνι και πήρα και μεγάλα σκουλαρίκια
Πάντα μ άρεσαν τα μεγάλα σκουλαρίκια
Κι έγινα η Κούλα η Σκουλαρικού
'Η σκέτο Σκουλαρικού...
Με μάζεψε ο Μπτσάρας... μεγάλο σπίτι είχε
'Ημουνα νέα κι όμορφη και μπασμένη καλά στη
δουλειά

Το πεζοδρόμιο το σπίτι μου..
Να πάνε στο διάολο όλοι τους, βρώμικα, χαμένα
κορμιά
Δε βαριέσαι.... πξερε ο Μπτσάρας, ήξερα κι εγώ
Πάρε αυτό το χόρτιο, ν αντέξεις
Να μη καταλαβαίνεις και πολλά
Κι άστους να κτυπιώνται πάνω σου

Εσύ θα ζεις στο δικό σου κόσμο
Κι έτσι μπήκα στο χασίσι..
Και μετά στη πρέζα...
Βάζε τη σκόνη στη μύτη σου... ανάπνεε
και άστον τον πελάτη να κάνει τη δουλειά του
Εσύ να κοιτάς να πέφτει ο παράς...
Και μετά τη δουλειά να ξημερώνομαι
στα καπνιέτα του λιμανιού
Καλώς τη γυναίκα μας,
καλώς την Σκουλαρικού!
Κι αν γούσταρα κάνα ομορφόπαιδο
Τούκανα και μπουναμά
Και την άλλη μέρα πάλι στη πρέζα
Και στο πεζοδρόμιο
Και τώρα ναμαι δώ, μαζί με τον Ανέστο
Αυτός είναι του μπουναμά
Μα τη τυχη μου όμως... με τούτον είναι αλλιώς
Οχι! Οχι!... δεν είναι δυνατόν
Δεν επιτρέπεται να τον αγαπήσω
Και έπειτα τι;
Τόσες μέρες έχω να πάω στη δουλειά
Ευτυχώς είχα κάτι ψιλά για τη δόση μου
Τι είπε τώρα ο τύπος;
Να μη ξαναπάω; Είμαι το κορίτσι του;
Θα με σκοτώσει ο Μπτσάρας
Θα μας σκοτώσει και τους δυό...
Πέρασε η ώρα, βραδιάζει πρέπει να πάω στο
μαγαζί..
Ο Θεός να βάλει το χέρι του..
Μη περάσει από το μαγαζί ο Μπτσάρας, θα γίνει
μακελειό..

2.(Η Σκουλαρικού μαζί με άλλες δύο γυναίκες διασκε-
δάζουν στο μαγαζί όταν σπκωνεται μια και δίνει ένα
λουλούδι στον Ανέστο που τραγουδά ενώ εκείνος της
χαμογελά γλυκά και της στέλνει ένα φιλί... Η Σκουλα-
ρικού ζηλεύει και της πέφτει το ποτήρι από το χέρι..
Τελειώνουν τα τραγούδια και οι δύο στην κάμαρη του
Ανέστου... Η Κούλα είναι με κατεβασμένα τα μούτρα
και αμίλητη κάθετη στη καρέκλα... Ο Ανέστος την πλη-
σιάζει και πάει να την αγκαλιάσει.. Η Κούλα τον απω-
θεί σπρώχνοντας τον και αποστρέφοντας το πρόσωπο
από αυτόν... Ο Ανέστος απορημένος κάθετη στην άκρη
του κρεβατιού)